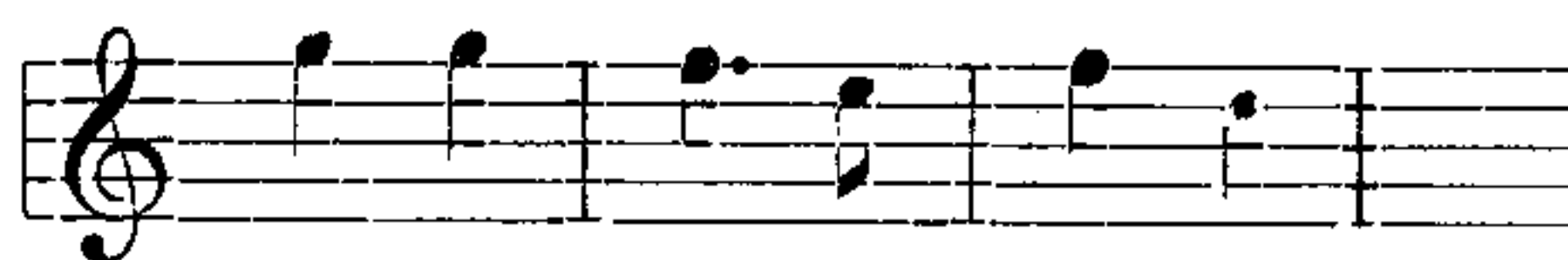


V jiné vrtěné:



»A tam dole na dole, ní-že No-vých zám-ků —« atd.

gajdošek zhustil šest jistých nápěvných tonů:



Což teprve naslouchati hudci! Kterak ten obepíná nápěvně jisté tony mlhou drobných tonů!

Těžko v tom dešti drobných květových lístků najíti stvol, z kterého na nás padají.

A na cymbále od jednoho nápěvně jistého tonu jedním šlehnutím sesype se celá hromádka řinčivých tonů, kterou třeba přeskočiti, abychom se k druhému nápěvně jistému tonu dostali.

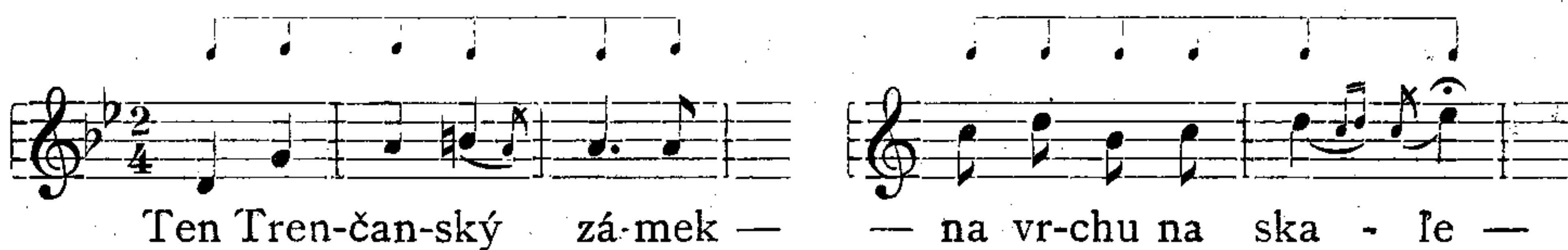
Tyto stínové, měkké, podajné tony, kterými objímají hudci nápěv, vloudí se při ohebném hlasu mnohdy i do zpěvu. Ovšem nikdy ne v takové bohatosti.

Obzvláště písně z Velké, rodiště dobrého hudce Trna, jsou květnaté. Tak v písni čís. 548 kupí se nápěvně jisté tony po šesti i v té části:



Stejně jest skupení v čís. 76.

a v čísle 227.



Bylo by těch příkladů velké množství, a srovnáváním zdálo by se na pohled, že třeba si odmysliti při určování nápěvně jistých tonů t. zv. melodické dissonance, jak o nich lze se dočísti v různých theoretických knihách.

Není však tomu tak. Nápěvy našich písní jsou ohebné, plynne a jistou jejich částkou není jen jakýsi »harmonický ton«.